

ת"פ 48021/07/13 - מדינת ישראל נגד מ.ו.

בית משפט השלום בנתניה

29 אפריל 2014

ת"פ 48021-07-13

בפני כב' השופטת גלית ציגלר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
מ.ו.(עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ליאת שפיר

ב"כ הנאשם עו"ד עידו רז

[פרוטוקול הושמט]

מזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בשלוש עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, שלוש עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 + 382 (ב) (1) ו- (2) לחוק העונשין וניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 + 382 (ב) (1) ו- (2) לחוק.

העובדות מפורטות בהרחבה בהכרעת הדין, ובקצרה יאמר כי מדובר בבני זוג שהתגוררו יחד בנתניה, ובארבעה אירועים שונים תקף הנאשם את המתלוננת:

האירוע הראשון התרחש ביום 12.1.13 עת היכה אותה הנאשם, סטר לה מספר פעמים, דפק את ראשה בקיר ואיים כי יהרוג אותה ויפגע במשפחתה.

האירוע השני היה ביום 1.2.13, שאז השכיב הנאשם את המתלוננת על הרצפה ואיים שיהרוג אותה ואת בני משפחתה, סטר לה, ואחר כך הצליף בגופה בחגורה, ניסה לחנוק אותה ואיים כי ישפוך עליה מים חמים.

כשניסתה המתלוננת להתקשר למשטרה לקח הנאשם מידיה את הטלפון ופירק אותו.

אירוע שלישי התרחש במהלך שנת 2013, לאחר שהנאשם עקב אחרי המתלוננת הם חזרו יחד לביתם, שם

עמוד 1

היכה אותה וסטר לפניה, והאירוע האחרון התרחש ביום 18.7.13, שאז הניף הנאשם את ידו לעבר המתלוננת בנסיון לתקוף אותה.

כאמור, הנאשם כפר בעובדות אלו, נשמעו ראיות ובהן עדותה של המתלוננת ועדויות נוספות, ובסופו של דבר הורשע הנאשם בעובדות כתב האישום ובעבירות כאמור לעיל.

2. אין ספק כי העבירות בהן הורשע הנאשם הן עבירות חמורות, תוך ניצול יחסי הזוגיות וכוחו העדיף של הנאשם על פני זה של המתלוננת.

הערך המוגן הינו כבודה, בטחונה ושלומה של המתלוננת, וחובתו של בית המשפט להגן עליה מפני כל אלימות מכל סוג שהוא, בין מילולית ובין פיזית, כאשר במקרה זה האלימות בה נקט הנאשם היתה בדרכים שונות ובמועדים שונים, כאשר הוא פגע בה פעם אחר פעם, במכות ובסטירות בפניה, הצליף בה בחגורה, איים עליה, שבר את מכשיר הטלפון שלה ופעל כלפיה בצורה כוחנית ומפחידה.

ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בעבירות חמורות, אשר בוצעו ברצף על פני כחצי שנה, ומעבר לפגיעה הפיזית שנגרמה למתלוננת גרם לה הנאשם במעשיו גם השפלה, כאשר מתחם הענישה בגין צירוף העבירות עומד על מאסר בפועל שבין 12 ל- 36 חודשים, ונוכח טיבן של העבירות יש לראותן ככאלו הנמצאות ברף העליון של המתחם.

מנגד טען ב"כ הנאשם כי מתחם הענישה יכול לכלול גם ענישה הצופה פני עתיד, מאסר בעבודות שירות ומאסר בפועל, כאשר יש להתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, המצוי בארץ כעובד זר ללא כל תמיכה, נמצא במעצר מאז החלו ההליכים כנגדו מזה כ- 9 חודשים, באופן שניתן להסתפק בתקופה זו כענישה מספקת.

3. אינספור פעמים קבעו בתי המשפט כי עבירות האלימות במשפחה הינן חמורות, הן בדרך כלל מתרחשות בבית פנימה בין בני הזוג, ומבלי שהסביבה הקרובה מודעת אליהן, וכשהפגיעה קורית דווקא במקום שאמור להיות המוגן ביותר ולשמש כמקום מבטחים.

במקרים כאלו, בהם אחד מבני הזוג מתייחס אל האחר כאילו היה רכושו וקניינו, קמה חובתו של בית המשפט להתערב, להגן על הצד החלש ולהעניש את העבריין על מעשיו.

(ראה ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (מיום 14.2.11), ע"פ 9074/12 וע"פ 9096/12 מדינת ישראל נ' מחמוד אבו אחמד, ע"פ 5062/10 פרץ נ' מדינת ישראל, ע"פ 4777/11 מדינת ישראל נ')

לאסי).

במקרה זה פעל הנאשם בצורה אלימה וקשה כלפי המתלוננת במספר אירועים, ובכל פעם שהתנהגותה לא נשאה חן בעיניו, הוא היכה אותה ואיים עליה, ולטעמי התנהגותו מחייבת ענישה ממשית.

מדובר בארבעה אירועים נפרדים, כאשר בשני האירועים הראשונים נהג הנאשם בצורה אלימה ומשפילה כלפי המתלוננת, איים בצורות שונות, היכה מספר פעמים והשתמש בחגורה, ואילו באירוע השלישי "הסתפק" הנאשם בהכאה בלבד, ולפיכך מידת הפגיעה בערך המוגן היתה ממשית, והמתחם לכל אחד מהאירועים ינוע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשים, כאשר כל מקרה יבחן ע"פ נסיבותיו וע"פ המדרג המתאים בתוך המתחם.

האירוע הרביעי הינו הפחות חמור מבין האירועים, וכאן מדובר בנסיון תקיפה בלבד, ולטעמי המתחם יהיה בין מאסר על תנאי ועד למאסר בפועל בן מספר חודשים.

4. הנאשם יליד 1981, הגיע לארץ מאריתריאה כפליט וכעובד זר לפני כשלוש וחצי שנים, הכיר את המתלוננת ועבר לחיות עימה יחד.

לנאשם אין עבר פלילי, ומאז נחשפו האירועים נשוא כתב האישום, בחודש יולי 2013 הוא נתון במעצר.

ב"כ הנאשם טען כי הוא הגיע ארצה לאחר שנרדף בארצו ונאלץ לעזוב אותה, ושהייתו במעצר קשה עליו מאד שכן אין לו כל תמיכה, ומרבית משפחתו עדיין חיה באריתריאה, ולאור נתונים אלה ראוי להסתפק בתקופת מעצרו כענישה הולמת לעבירות שבוצעו.

5. בחנתי את הענישה הנדרשת בגין מעשיו של הנאשם, שהינם מעשי אלימות לא קלים, והבאתי בחשבון את העובדה שהנאשם השתמש באיומים שונים וממשיים, היכה בידי ועשה שימוש בחגורה שנועדה להעצים את הפגיעה, את העובדה שהמעשים התמשכו, וכי נטילת האחריות גם לאחר ההרשעה לא היתה ממשית. ואציין, כי ניהול ההוכחות על ידי הנאשם אומנם אינו נזקף לחובתו כגורם להחמרה בענישה, אך בוודאי אינו יכול לשמש כשיקול מקל לזכותו.

מנגד שקלתי גם את הנסיבות האישיות כפי שפורטו על ידי הסנגור, ובהן גילו של הנאשם, העדר עבר פלילי, והקשיים השונים בשהייתו בארץ כפליט, ובצירופם של כל הגורמים הללו אני סבורה כי יש לגזור את עונשו באופן כולל לכל האירועים יחד.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 21 חודשי מאסר בפועל, אשר יחושבו מיום מעצרו של הנאשם 19.7.13;
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה של אלימות מסוג פשע;
- ג. 5 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה של אלימות מסוג עוון;
- ד. נוכח מצבו האישי ומעמדו של הנאשם, לא אטיל ענישה כספית נוספת.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ט ניסן תשע"ד, 29/04/2014 במעמד הנוכחים.

גלית ציגלר, שופטת